

clàssic

**Adrienne Rich,
Audre Lorde,
Alice Walker**
poetesses
(1974)

Discurs a la cerimònia dels Premis Nacionals del Llibre

El 1974 va dividir-se el Premi Nacional del Llibre de Poesia d'aquell any entre el recull de poemes exploratoris «*Diving into the Wreck*» [Submergint-se en el naufragi] d'Adrienne Rich, i Allen Ginsberg. Després de declinar acceptar-lo individualment, Rich es va unir a les altres dues poetesses feministes nominades, Alice Walker i Audre Lorde, per acceptar-lo en nom de totes les dones «les veus de les quals han passat, i encara passen, desapercebudes en un món patriarcal».

El pacte entre Rich, Lorde i Walker el varen acordar quan van saber que totes tres, juntament amb Allen Ginsberg, havien estat nominades al Premi Nacional del Llibre de Poesia d'aquell any. Com que Lorde i Walker eren afroamericanes, des del primer moment van suposar que Rich seria la premiada. Però atès que Lorde i Rich eren amigues, van decidir que no deixarien que un premi n'espatllés l'amistat, actitud que va rebre el suport de Walker. Les tres dones van acordar que, si alguna d'elles rebia el premi, l'acceptaria en nom de les tres i llegiria una declaració escrita en col·laboració amb les altres dues—un manifest feminista, de fet— a la cerimònia de lliurament dels premis.

A la cerimònia, d'acord amb el pacte entre elles, Rich va convidar Lorde — Walker no hi era present— a compartir l'escenari amb ella mentre llegia les seves paraules:

La declaració que llegiré ha estat preparada per tres de les dones nominades al Premi Nacional del Llibre de poesia, amb l'acord que la llegiria qui de nosaltres, si n'hi

haguera alguna, fos guardonada. Nosaltres, Audre Lorde, Adrienne Rich i Alice Walker, acceptem aquest premi en nom de totes les dones les veus de les quals han passat, i encara passen, desapercbudes en un món patriarcal, així com en nom d'aquelles que, com nosaltres, han estat tolerades com a dones simbòliques en aquesta cultura, sovint a un gran cost i amb molt de dolor. Creiem que podem enriquir-nos més donant-nos suport les unes a les altres, més que no pas competint les unes contra les altres; i que la poesia —si és que és poesia— existeix en un domini més enllà de la classificació i de la comparativa. Ens unim simbòlicament aquí per rebutjar les condicions del concurs patriarcal i per declarar que compartirem aquest premi entre nosaltres, perquè sigui utilitzat el millor que puguem per a les dones. Valorem la bona fe dels jutges d'aquest premi, però cap de nosaltres podria acceptar aquests diners per a ella mateixa, ni podria deixar passar sense qüestionar les condicions per les quals se'ls dona o se'ls nega a poetes l'honor i el mitjà de vida en aquest món, sobretot quan són dones. Dediquem aquesta circumstància a la lluita per l'auto-

determinació de totes les dones, de qualsevol color, identificació o classe derivada: la poetessa, la mestressa de casa, la lesbiana, la matemàtica, la mare, la rentaplats, l'adolescent embarassada, la professora, l'àvia, la prostituta, la filòsofa, la cambrera, les dones que entendran el que fem aquí i les que encara no ho entendran; les dones silenciades, la veu de les quals se'ns ha negat, les dones eloqüents que ens han donat força per fer la nostra feina. ■